

Медији су на различите начине пропратили тужбу НВО-глобалиста против тзв. „оца нације“ Добрице Ћосића. Како таблоид помало непристојно каже: „тужиле бабе деду“ јер је пре десет година у време НАТО бомбардовања написао нешто лоше о Албанцима. После тог и таквог „тужићемо вас све“ наступа, домаћа јавност се поделила на оне који би да бране онемоћалог писца и оне који у његовој изјави виде непристојан и политички некоректан национализам и шовинизам.

Осим што се овим селективно ограничава слобода мисли и речи (јер не можемо замислити да би они исто тако третирали сличну реченицу у којој би талог Балкана уместо Албанаца били Срби) многима је одмах упало у очи да је тужба подигнута у оквиру тренутне кампање „сви у НАТО“ јер је потребно да се нагласи српска кривица и невиност ове војне алијансе за дешавања на терену 1999. године. Таргетиран је писац који је на ко зна који начин проглашен за „оца нације“, и као такав од дежурних денацификатора и НАТО лобиста био виђен као неко кога треба прикуцати на стуб срама. Дакле, ово није обрачун са остарелим писцем који је узгред буди речено стари пацифиста, левичар и интернационалиста, већ са остацима српског национализма који још вреба из прикрајака и тако спречава Србију да без „националне бриге и памети“ уђе у Евроутопију. Сматрају ови борци против српског национализма и борци за наметање ставова натовске пропаганде да је стари писац добра мета. Прво, стар је и неће се много бранити (чак су и његови ученици времешни), а довољно је велико национално име да ће да одјекне.

Може се рећи да нису погрешили, јер ако на симболичној равни отму писцу „прстен моћи“ који му је незаслужено давао титулу „оца нације“, они могу ту моћ да искористе против „великосрпскога национализма“. Добрица као левичарски дисидент са својим глобалистичким погледом на свет заправо је претеча другосрбијанаца и њихових кампања против српског национализма. Пре би смо могли рећи да је он отац друге Србије но „отац нације“. Стога се дрски напади НАТО лобиста из цивилног сектора на времешнога писца могу сматрати симболичким едипалним оцеубиством.

Уз то, није небитно ни што се тако на значају даје некоме ко заправо никада и није био

прави српски националиста. Добрица је био комунистички интернационалиста да би после прешао у модернији глобализам, онај социјалдемократски и евроатлантски. Он је и даље остао убеђени левичар, интернационалиста, пацифиста и глобалиста. Што се тиче Косова које је по њему „баласт кога се треба решити“ на неки начин је био близак и Ћинђићу, што је осетљива тема за оне који би да се представе као једини прави наследници „покојног премијера“. Добрица је, писали смо о томе („Стара српска политичка мисао“), око Косова заступао дефетистичке ставове каквих би се и неки у ЛДП-у постидели, за шта је очекивао осуду са патриотске стране. Ако је неко нападао „митоманију“ око Косова онда је то био Добрица Ћосић, и ако је неко заслужио захвалницу „другосрбијанаца“ својом осудом и оних који су барем вербално одбијали да прихвате проглашење независног Косова, онда је то стари писац. Стога га је и изненадио и заболоо напад са те стране. Са патриотске стране није ни могао доћи, јер су патриоте (са и без наводника) заћутале, или се баве својим јадом.

Ми наравно верујемо да „другосрбијанци“ нису толико политички неписмени да не виде да заправо нападају човека који им је ближи по ставовима (нарочито у вези с Косовом, четничким покретом, православљем и национализмом) чак од многих припадника ДС естаблишмента. Однос према српској „митоманији“ и према „трибалном, варварском Балкану“ је код Ћосића другосрбијански, или је пак њихов близак ћосићевском, дакле пун негативних и, зашто не рећи, западњачких расистичких стереотипа према Балкану. Но, на страну структуралне идејне блискости између „оца нације“ и деце титоизма, које имају корен у једностраној интерпретацији „просветитељске идеје“ у коју сујеверно верују заједно са старим писцем. Они су, као што смо рекли, у кампањи „сви за НАТО“ циљали заправо „патриотски симбол“. Но, осим сукоба „малих разлика“, ту је очигледно по среди и озбиљнија политичка позадина акције „ухапсимо писца због оног што је написао“, јер се у њиховом табору не троши узалуд муниција.

Наиме, садашња политика председника Тадића, са потписивањем гасног споразума, затим са повишеном патриотском реториком Јеремића Вука (дакако за сада само реториком) и сличним, дошла је на тапет пронатовског НВО сектора. Тако се удар по Добрици и његовом левичарском „патриотизму“ може довести у везу и са кампањом коју исти воде против председника и министра спољних послова. То наравно никако не значи да су Ћосић или Тадић или Јеремић заиста национално опредељени људи и још мање да су спремни да се за то одлучије боре. Али, и само спомињање Србије или приказивање српске тробојке у ретушираном и политички коректном „србијанском национализму“ изазива нервозне реакције у пронатовски оријентисаним структурама цивилног сектора. Они као да кажу: „свесни смо ми да је тај патриотизам и национализам у великој мери симулиран, али он може да доведе до нежељених последица ако га јавност схвати озбиљно“. Процес денацификације је скоро довршен и сад им није потребан неко да им ту мрси конце, и тиме онемогућава имплантирање про-натовских ставова о српској кривици за све и свашта, почевши од „легендарне кривице“ за Први светски рат.

Добричин прстен и другосрбијанци

Пише: Бранко Радун
понедељак, 04 мај 2009 23:59

Тако се несрећна Србија често налази у позицији да бира између лажних алтернатива, у овом случају између јаловог патриотизма и отворене колаборације. Како год да изаберемо или на коју год страну се ставимо, сирота мала Србија је очигледан губитник. Нема излаза из историјскога ћорсокака докле год титоизам и његова чеда доминирају јавним мњењем Србије, докле год се не изађе из владајуће парадигме која потискује и маргинализује аутентичну Србију и њену традицију.